

Huurhuis

Marit stapt uit de auto. Rekt zich uit, doet haar oude sneakers uit en trekt dan onhandig balancerend haar rode laarsjes aan. De hak is te hoog, maar ze staan zo leuk bij haar jurk. Alleen bleken ze niet handig met autorijden. Tijdens de eerste koffiestop heeft ze de hakken verwisseld voor haar afgedragen sneakers.

De korte jurk, zwart met rood-witte stippen, trekt ze recht, strijkt met haar ene hand in een routinegebaar haar lange iets rossige krullen naar achteren.

Als ze zich bukt om haar rode petje van de bijrijdersstoel te pakken, hangt het weer voor haar gezicht. Zonder zich daaraan te storen zet ze het petje stevig op haar hoofd, waarbij een gedeelte van haar krullen mee naar achter gaat. De omgeving is weer zichtbaar. Haar jas nog aan en ze is klaar om op pad te gaan.

Met meer zelfvertrouwen dan ze voelt, recht Marit haar schouders en kijkt nieuwsgierig om zich heen.

De straat ziet er voornaam uit met herenhuizen en een enkel iets kleiner huis tussen de grote broers. Geen voortuinen maar een breed trottoir. De grootste huizen hebben een bordes met een paar treden. Een typische straat uit begin negentienhonderd; de uitstraling van de huizen benadrukt een gevoel van welvaart. Er waren toen nog weinig auto's en het brede trottoir was bedoeld om te wandelen. Ze ziet het voor zich. Keurige dames met ruisende rokken en hoeden met een voile eraan. Heren die elkaar knikkend en even aan hun hoed tikkend passeren. Matten die worden geklopt en koperen deurbellen gepoetst, de straat die wordt geschrobd. De melkman die aan de deur komt en met de dienstmeisjes flirt. Marit staart dromerig in de verte, schudt zichzelf wakker en is weer in het nu. Het is eind maart, maar de zon schijnt volop, waardoor de straat in al zijn schoonheid, vriendelijkheid uitstraalt. Ze kijkt genietend in het rond. Hier ga ik wonen, juicht het in haar. Nou ja, in ieder geval voorlopig.

Gelukkig is ze nog onwetend van alles wat haar de komende tijd in deze rustige straat zal overkomen.

Met veel gesjor krijgt ze haar rolkoffer tussen de achterbank en de voorstoel vandaan. Ze hangt de rugzak die nog van opa is geweest, om. Als laatste grijpt ze haar veel gebruikte, paarse tas. Ze staat geparkeerd voor huis tweeëndertig. De nummers lopen af, dan moet ze dus naar rechts. Het is zondagmorgen. Er heerst een serene stilte in de straat wat nog versterkt wordt door kerkklokken die ze vanuit de verte hoort luiden.

Haar gedachten tuimelen over elkaar heen. Prettige spanning naar alles wat komen gaat, maar ook onzekerheid. Het is tijd voor verandering en om verdriet achter zich te laten.

Besluiteloos staat ze een moment stil, verzamelt al haar moed, om dan vastberaden richting nummer vierenvijftig te lopen. Ze vraagt zich nieuwsgierig af welk van deze huizen ze eigenlijk heeft gehuurd. In de zak van haar lila jas voelt ze de sleutels die haar zijn toegestuurd. De jas is een cadeau van haar moeder. Het is een mooie, maar ze draagt liever kleurige sjaals, of een vest dat ze losjes om zich heen slaat.

Dit is vierenvijftig? Verbaasd staart Marit sprakeloos omhoog naar het imposante huis. Wit gepleisterd met een bordes van hardsteen, drie treden en een ketting aan de zijkant. De treden leiden naar een brede, glanzend roodgeverfde voordeur. Ze kijkt nog een keer op het label dat aan de sleutel hangt. Het moet kloppen. Er staat toch echt nummer vierenvijftig.

Heb ik een villa gehuurd? Voor dat bedrag? Dat kan toch niet? Zou er een fout zijn gemaakt? Eerst maar proberen of de sleutel past.

Ze zet haar spullen onder aan de treden en loopt op haar tenen naar boven. De sleutel past met gemak in het slot. Toch kijkt ze schichtig om zich heen, in de veronderstelling dat iemand zo dadelijk roept: ‘Wat doet u hier?’ Ze draait de sleutel om, dat gaat soepel. Voorzichtig duwt ze de monumentale deur een stukje open. Op dat moment vliegt er een kat rakelings langs haar heen naar buiten.

‘Hé, wat!’ Ze grijpt de koperen deurknop om zich in evenwicht te houden. Door het gewicht dat nu aan de verkeerde kant van de deur ontstaat, valt hij met een indrukwekkende bons dicht. Niet gewend aan hoge hakken dreigt ze haar evenwicht te verliezen. Maaiend met haar armen is de ketting de beste optie om vast te grijpen. Het ijzer snijdt in

haar hand, waardoor ze die snel weer loslaat. Met moeite hervindt ze haar evenwicht en bekijkt de pijnlijke plek. Ze heeft een snee in de muis van haar hand waar bloed uit druppelt. Samen met het roest van de ketting ziet het er niet goed uit. Tranen schieten in haar ogen.

‘Straks ontsmetten en een pleister op doen. Het is vast niet zo erg als het nu voelt,’ mompelt ze.

***

